

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 03 lipca 2013x roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od R. K. kwoty 983,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według spisu kosztów.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwany R. K. zawarł z (...) Wyższą Szkołą (...) w W. umowę cywilnoprawną, której przedmiotem było świadczenie przez w/w uczelnię usług edukacyjnych w zamian za przysługujące jej wynagrodzenie w postaci czesnego. Powódka wskazała, że pozwany zobowiązał się wówczas do przestrzegania regulaminu studiów, aktów statuujących warunki i terminów odpłatności za studia, tj. przepisów wewnętrznych uczelni. Pomimo przyjętego zobowiązania pozwany nie uregulował w całości należnych opłat. Powódka wyjaśniła ponadto, że na podstawie umowy i zakup wierzytelności zawartej pomiędzy nią, a Wyższą Szkołą (...) w W. zawarła w dniu 25 kwietnia 2013 roku - stała się wierzycielem pozwanego. Powódka podała, że na jej żądanie składa się suma zaległych kwot wynikających z poszczególnych składników zadłużenia (należności głównych) oraz naliczanych odsetek ustawowych na dzień poprzedzający wniesienie pozwu. Zaległości pozwanego wynoszą zaś: kwota 180,00 zł tytułem nieopłaconego czesnego za (...) bez obrony 50% z terminem zapłaty w dniu 19 grudnia 2006 roku; kwota 180,00 zł tytułem nieopłaconego czesnego za (...) bez obrony 50% z terminem zapłaty w dniu 19 grudnia 2006 roku; kwota 180,00 zł tytułem nieopłaconego czesnego za (...) bez obrony 50% z terminem zapłaty w dniu 19 grudnia 2006 roku oraz kwota 442,62 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, tj. łącznie odsetek ustawowych naliczanych od każdej z w/w kwot w okresie od daty wymagalności każdej z tych kwot do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

(pozew w (...) k. 2-5; pozew – k. 23-24v.)

Nakazem zapłaty z dnia 15 października 2013 roku wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w całości.

(nakaz zapłaty – k. 6).

Pozwany w ustawowym terminie zaskarżył w całości nakaz i wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Pozwany podniósł w sprawie zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem w związku z upływem 3-letniego okresu od należności dochodzonych za czesne za okres październik – grudzień 2006 roku.

(sprzeciw od nakazu zapłaty w (...) k. 7; sprzeciw – k. 16-20; protokół rozprawy z dnia 21 grudnia 2015 roku – k. 97).

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

(postanowienie – k. 15)

W piśmie procesowym z dnia 16 maja 2014 roku (data prezentaty Sądu) strona powodowa podniosła, iż umowa o świadczenie usług edukacyjnych przez uczelnię wyższą stanowi nowy typ umowy nazwanej, do której nie znajdują zastosowania przepisy o zleceniu, w tym przepisu art. 751 pkt 2 k.c.. Zdaniem powódki w sprawie winny mieć zastosowanie przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Powódka podniosła, iż obowiązek zapłaty czesnego nie stanowi świadczenia o charakterze okresowym, a jednorazowym (co najwyżej podzielonym na raty) i jako roszczenie uczelni wyższej nie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wobec powyższego w sprawie winien mieć zastosowanie 10 – letni okres przedawnienia.

(pismo procesowe powódki – k. 58-64v.)

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie. Pozwany poza wyżej wskazanym zarzutem przedawnienia argumentował ponadto, iż zgodnie z regulaminem studiów rygiorem za nieopłacenie czesnego było skreślenie z listy studentów. Skoro przestał korzystać z uczelni, pieniądze za czesne zostały naliczone niezasadne. Wskazał, iż nie składał formalnie żadnej rezygnacji ze studiów.

(protokół rozprawy k. 97)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

(...) Wyższa Szkoła (...) w W. jest uczelnią niepubliczną działającą od 1993 roku i jest wpisana do rejestru uczelni niepublicznych i związków uczelni niepublicznych, prowadzonego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod numerem 35.

(dowód: statut uczelni – k. 34-39v.; odpis z rejestru uczelni niepublicznych – k. 41-42; okoliczność bezsporna)

W dniu 14 lutego 2002 roku pozwany R. K. zawarł z (...) Wyższą Szkołą (...) w W. kontrakt o świadczenie nauki w (...) Wyższej Szkole (...). R. K. miał mieć zapewnione miejsce na Wydziale Stosunków (...) i (...) na kierunku (...), sprawną organizację nauki, nowoczesne zaplecze dydaktyczne, wysoki poziom wykładów i konserwatoriów, warunki do pełnej realizacji programu i planu studiów oraz ubezpieczenie NW w okresie studiów. R. K. – jako student – zobowiązywał się m. in. do przestrzegania i szanowania Statutu Uczelni, Regulaminu Studiów oraz zarządzeń Władz Akademickich, wpłat wpisowego oraz opłacania czesnego w terminach i wysokości ustalonej przez Rektora Uczelni. Stawki czesnego za rok akademicki 2006/2007 (obowiązujące od dnia 01 września 2006 roku) za studia (...) stopnia na studiach w trybie stacjonarnym wynosiły 545,00 zł, zaś w trybie niestacjonarnym 500,00 zł. Z kolei za studia I stopnia na studiach w trybie stacjonarnym wynosiły 395,00 zł, zaś w trybie niestacjonarnym 360,00 zł. Czesne płatne miesięcznie winno być opłacone przed rozpoczęciem kolejnego semestru pod rygorem skreślenia z listy studentów.

W kontakcie strony ustaliły, że w sprawach spornych będą mieć zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego.

(dowody: kontrakt o świadczenie nauki – k. 43; zarządzenie w sprawie wysokości opłat – k. 44; statut uczelni – k. 34-39v.; regulamin studiów – k. 93-96; okoliczność bezsporna)

Pozwany R. K. nie uiścił wymaganego czesnego za październik, listopad i grudzień 2006 roku w kwotach po 180 złotych.

(dowód: bezsporne, rozliczenie z kontrahentem k. 45)

Decyzją nr (...) Dziekana Wyższej Szkoły (...) w W. z dnia 19 grudnia 2006 roku, R. K. (nr albumu (...)) został skreślony z listy studentów z powodu nie wnoszenia opłat czesnego w określonym terminie. R. K. miał również zwrócić legitymację studencką.

(dowód : decyzja nr (...) – k. 46; okoliczność bezsporna).

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 25 kwietnia 2013 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. nabyła od Wyższej Szkoły (...) w W. przysługujące jej wierzytelności pieniężnych w stosunku do dłużników tytułem świadczonych usług edukacyjnych, w tym wierzytelność R. K. określoną na kwotę 540,00 zł.

(dowody: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 47-47v.; wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności – k. 48; okoliczność bezsporna).

W dniu 21 maja 2013 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiła przeciwko R. K. wezwanie do zapłaty na łączną kwotę zadłużenia 974,63 zł i wezwała go do zapłaty tejże kwoty w terminie 21 dni od daty nadania wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty - k. 44-44v.; potwierdzenie nadania – k. 50; rozliczenie z kontrahentem – k. 45; okoliczność bezsporna).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, a powyżej wymienionych. Przedmiotowe dokumenty nie były kwestionowane co do ich prawdziwości, brak jest także podstaw do odmówienia im wiarygodności. Stanowiły one w ocenie Sądu pełnowartościowy materiał dowodowy. Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w zasadzie między stronami bezsporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu, wobec zasadności wywiedzonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Jak wynika z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 roku wydanego w sprawie IV CSK 1/07 (LEX nr 274225) Skuteczność zarzutu przedawnienia nie jest związana z poprawnym powołaniem przepisu prawa materialnego decydującego o terminie przedawnienia roszczenia objętego sporem. Samo podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające dla konieczności jego rozpoznania i nakazuje rozważenie przez sąd, jaki jest termin przedawnienia określonego roszczenia.

Przede wszystkim wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 316 kpc Sąd wydaje wyrok biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Przepis ten dotyczy zarówno stanu faktycznego jak i prawnego, zatem Sąd zobligowany jest wziąć pod uwagę stan prawny obowiązujący w chwili zamknięcia rozprawy.

W dniu 1 października 2014 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014r., poz. 1198). Na skutek tej nowelizacji do ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 27 lipca 2005 r. wprowadzony został między innymi przepis art. 160a, który znacznie szerzej niż dotychczasowe przepisy reguluje kwestie umów dotyczących warunków odpłatności za studia zawieranych między uczelnią a studentem. Zgodnie z ust. 7 wskazanego przepisu, **roszczenia wynikające z takiej umowy przedawniają się z upływem lat trzech**. Ustawodawca wprowadził także przepisy intertemporalne. Zgodnie z treścią art. 32 wskazanej wyżej ustawy nowelizującej, **do umów w sprawie warunków odpłatności za studia lub usługi edukacyjne, o których mowa w art. 99 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepis art. 160a ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą**. Zawarty przez strony kontrakt o świadczenie nauki w której określono prawa i obowiązki stron niewątpliwie stanowi umowę w „w sprawie warunków odpłatności za studia”, o jakiej stanowi art. 32 wskazanej ustawy nowelizującej, toteż znajdzie on zastosowanie w niniejszej sprawie. Powyższe przenosi się na uznanie, iż termin przedawnienia roszczeń strony powodowej wynosi 3 lata i upłynął w 2009 r., a zatem przed datą wniesienia powództwa, co nastąpiło 3 lipca 2013 r.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu, biorąc pod uwagę zapis umowy (kontraktu) stron stanowiący, iż „w sprawach spornych będą mieć zastosowanie przepisy Kodeksu Cywilnego” oznacza, że poprzednik prawny powódki, który był autorem wzorca umowy zawieranej ze studentami, dla jej interpretacji każe stosować przepisy ustawy kodeks cywilny i określa ją jako „kontrakt o świadczenie nauki”, a zatem usługę, do której zastosowanie znajduje w kwestiach nieuregulowanych przepis art. 751 pkt 2 k.c. przewidujący dwuletni okres przedawnienia.

W orzecznictwie utrwalony jest trafny, w ocenie Sądu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, pogląd, że roszczenie o odsetki przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (vide: uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r., w sprawie III CZP 42/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 149). Wobec powyższego w niniejszej sprawie, przedawnione jest również dochodzone przez powoda roszczenie o odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie powoływanych wyżej przepisów prawa i art. 117§2 kpc oddalił powództwo.

W tym miejscu podkreślić jeszcze trzeba, że na termin przedawnienia roszczenia nie ma znaczenia okoliczność, iż powód jest nabywcą wierzytelności w oparciu o umowę przelewu z art. 509 kc. Nabywca nabywa bowiem wierzytelność w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew wierzytelności, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami.

W niniejszej sprawie stroną wygrywającą spór był pozwany, jednakże z uwagi na fakt, iż po stronie tegoż nie pojawiły się żadne koszty postępowania, zbędne stało się rozstrzygnięcie o zasadzie ponoszenia kosztów procesu pomiędzy stronami.